

Arrest

nr. 227 618 van 18 oktober 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 11 juli 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 juni 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. QUAIRIAT, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor verzoeker en van advocaat J. TASSENOY, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 juni 2019 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Betrokkene werd gehoord door de politie van Gent op 10.06.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn/haar verklaringen.

Aan de heer die verklaart te heten(1):

Naam: J.

Voornaam: R.

Geboortedatum: [...]1996

Geboorteplaats: G.

Nationaliteit: Pakistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2),

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

uiterlijk op 11.06.2019,

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene kreeg bij overname van Nederland in het kader van de Dublinprocedure een uitnodiging om zich op 19.04.2019

aan te melden om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Hij heeft dit niet gedaan, zodat er op dit ogenblik geen asielpcedure meer loopt."

2. Onderzoek van het beroep

In zijn enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsverplichting en van het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker meent bijkomend dat het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Mohammed v/ Oostenrijk n° 2283/12 van 6 juni 2013 is miskend.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

"5.1. De verwerende partij laat na uitdrukkelijk te motiveren waarom er geen beoordeling is gebeurd van onder meer het risico op een schending van het artikel 3 E.V.R.M. Nochtans is de Dienst

Vreemdelingenzaken hiertoe bij wet verplicht. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet vat immers aan met: 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag../. De verwerende partij kan zich aldus niet verschuilen achter een zogenaamde gebonden bevoegdheid, aangezien de wet uitdrukkelijk voorziet dat de verwerende partij bij de uitoefening van deze gebonden bevoegdheid dient rekening te houden met internationale verdragen, in casu onder andere het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en het Vluchtelingenverdrag. De verwerende partij motiveert dat de verzoeker niet meewerkt en dat er een risico op onderduiken is. De verwerende partij verwijst naar het administratief dossier. Verzoeker dient op te merken dat de Dienst Vreemdelingenzaken slechts deels het administratief dossier leest en citeert. Dat verzoeker bij zijn terugkeer naar België geen asiel meer aanvraag daar hem dit in het verleden reeds was geweigerd en er aan sich geen nieuwe elementen voor handen waren om een nieuwe asielaanvraag in te dienen. Dat dit uiteraard niet aan verzoeker kan worden verweten. Verzoeker is bovendien formeel dat hij reeds ter beschikking is gesteld geweest van de Dienst Vreemdelingenzaken en gedurende maanden opgesloten zat, dit met het oog op een gedwongen terugkeer naar zijn geboorteland Pakistan. Evenwel is uit het administratief dossier gebleken dat de verzoeker niet repatrieerbaar is. Pakistan weigerde de verzoeker als onderdaan te erkennen. Verzoeker zit aldus administratief gevangen.

5.2. Er dient rekening gehouden te worden met hogere rechtsnormen, zoals de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Artikel 7 Vreemdelingenwet, waarnaar in de bijlage 13 wordt verwezen, staat uitdrukkelijk 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag../. Deze zinsnede toont op expliciete wijze de prioriteit van de internationale verdragen aan (hetgeen sowieso aan de orde is. gelet op de hiërarchie van de rechtsnormen). Een mogelijke schending van het artikel 3 E.V.R.M. dient aldus onderzocht te worden en het feit dat dit onderzoek gebeurd is, dient te blijken uit de uitwijzingsbeslissing. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen respectievelijk het volgende: "De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd." "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn." Verzoeker is niet repatrieerbaar. Pakistan erkent hem niet als onderdaan. De verwerende partij schendt de formele motiveringsplicht die haar wordt opgelegd door zowel artikel 62 van de Vreemdelingenwet als de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken de artikelen 3 en 13 van het E.V.R.M. heeft miskend. Artikel 3 E.V.R.M. klinkt als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." Artikel 13 E.V.R.M. omhelst het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel: "Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie." Aan de verzoekende partij werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Tegen deze negatieve beslissing staat een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de Wet van 15 december 1980 open. Deze procedure heeft geen schorsende werking. Het ontbreken van de schorsende werking van deze beroepsprocedure doet vragen rijzen omtrent de effectiviteit van dit rechtsmiddel. Dat de verzoekende partij een 'arguable claim' onder artikel 3 E.V.R.M. heeft. Aldus, hoewel de verzoeker een 'arguable claim' onder artikel 3 E.V.R.M. heeft, wordt aan hem geen bescherming geboden tegen de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten, tegen een gedwongen repatriëring naar Pakistan. Net dit laatste houdt een schending in van artikel 3 E.V.R.M. Verzoeker heeft reeds in het verleden gevangen gezeten met het oog op een gedwongen terugkeer, en dit gedurende maanden. Evenwel heeft de Belgische overheid verzoeker opnieuw vrijgelaten, daar geen repatriëring mogelijk was. Door verzoeker nu opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren miskent men artikel 3 E.V.R.M. door verzoeker opnieuw bloot te stellen aan uitvoering van het bevel, hetgeen opnieuw een vasthouding zou betekenen, doch goed wetende dat dit praktisch niet uitvoerbaar zou zijn. Dat dit evident een schending betekent van artikel 3 E.V.R.M. in die zin dat verzoeker blootgesteld wordt aan onmenselijke en/of vernederende behandeling. De persoonlijke situatie van de verzoekende partij dient aldus in rekening gebracht te worden en de Dienst Vreemdelingenzaken dient zich hieromtrent te informeren teneinde met kennis van zaken te kunnen beslissen. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken op een afdoende wijze kennis heeft van de persoonlijke situatie van de verzoekende partij."

Verzoeker voert onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij wijst erop dat de Dienst Vreemdelingenzaken slechts gedeeltelijk het administratief dossier leest en citeert. Verzoeker vervolgt dat hij reeds ter beschikking is gesteld geweest van de Dienst Vreemdelingenzaken en gedurende maanden opgesloten zat met het oog op een gedwongen terugkeer naar Pakistan maar dat

uit het administratief dossier is gebleken dat verzoeker niet repatrieerbaar is. Pakistan weigerde verzoeker als een onderdaan te erkennen. Hij meent dan ook administratief "gevangen" te zijn. Verder komt verzoeker opnieuw terug op zijn situatie waarbij een praktische uitvoering van het bevel niet mogelijk is. Hij stelt dat zijn persoonlijke situatie aldus in rekening gebracht had moeten worden en de gemachtigde zich hieromtrent had moeten informeren teneinde met kennis van zaken te kunnen beslissen. Nu blijkt volgens verzoeker uit de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze dat met zijn persoonlijke situatie is rekening gehouden.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het onderzoek naar het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;"

Artikel 1, § 1, 5° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf;"

Artikel 1, § 1, 6° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;"

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met verschillende elementen eigen aan de situatie van verzoeker. Zo betwist hij niet dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten, nu hij niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet in het bezit is van een geldig visum of een geldige verblijfstitel toen hij werd aangehouden. De gemachtigde heeft verzoeker ook gehoord aangaande zijn gezinsleven, eventuele kinderen en medische situatie en daarover gemotiveerd. Daarnaast houdt de gemachtigde ook rekening met het feit dat verzoeker zijn verblijf niet zou trachten te regulariseren hebben, dat hij zich niet binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn heeft aangemeld bij de gemeente en dat hij niet is ingegaan op het verzoek een beschermingsverzoek in te dienen op 19 april 2019 na overdracht door Nederland.

Verzoeker moet evenwel gevolgd worden dat de gemachtigde slechts deels het administratief dossier heeft doorgenomen en is voorbij gegaan aan een ander pertinent gegeven in het licht van het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad, zoals verzoeker aangeeft, dat hij op 24 december 2015 uit het gesloten centrum diende vrijgelaten te worden omdat de gemachtigde geen laissez-passer van de Pakistaanse ambassade heeft kunnen krijgen. Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot re-admissie van de gemachtigde voor verzoeker door de Pakistaanse ambassade werd geweigerd op 23 december 2015. Verzoeker werd inderdaad meer dan drie maanden vastgehouden voordien met het oog op verwijdering naar Pakistan, doch tevergeefs. Ondanks dit gegeven en zonder dat uit de bestreden beslissing of uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde hiermee rekening heeft gehouden, geeft de gemachtigde verzoeker op 10 juni 2019

opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten af. Het enige land dat in de beslissing wordt vermeld is Pakistan. Het kwam, zoals verzoeker aanvoert, de gemachtigde toe met dit pertinent gegeven rekening te houden dat deel uitmaakt van de persoonlijke situatie van verzoeker en dat blijkt uit het administratief dossier, alvorens opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen.

Immers, de Raad wijst erop dat een bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op grond van de artikelen 7, eerste lid en 74/14 van de Vreemdelingenwet moet worden aanzien als de uitvoering in intern recht van de artikelen 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn. Het bevel om het grondgebied te verlaten komt bijgevolg voor als een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn.

Een "terugkeerbesluit" is volgens artikel 3.4 van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld. Artikel 3.3 van de Terugkeerrichtlijn definieert "terugkeer" als het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar: zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd eveneens omgezet in artikel 1, § 1, 5° inuncto artikel 1, § 1, 6° van de Vreemdelingenwet. Artikel 1, § 1, 6° bepaalt -zoals supra geciteerd- dat de beslissing tot verwijdering de beslissing is die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt én een terugkeerverplichting oplegt. Dat die terugkeerverplichting niet naar om het even welk derde land geldt, blijkt uit artikel 1, § 1, 5° van de Vreemdelingenwet waarbij terugkeer wordt gedefinieerd als het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf.

De Raad volgt dan ook het betoog in de verweernota niet, waarin verweerder stelt dat aangezien er thans geen gedwongen verwijderingsmaatregel voorligt, verzoeker enkel het grondgebied van België dient te verlaten evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij verzoeker beschikt over documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven en/of tenzij er actueel een hangend beschermingsverzoek is in een van de staten. Hiermee gaat verweerder duidelijk voorbij aan hetgeen een bevel om het grondgebied volgens de Vreemdelingenwet inhoudt, nl. een terugkeerverplichting naar ofwel zijn herkomstland, ofwel een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of een derde land waar hij gemachtigd of toegelaten is tot verblijf. Het enige land waarvan sprake in de bestreden beslissing is Pakistan, er blijkt ook niet dat de gemachtigde een terugkeer beoogt naar een van de twee andere opties voorzien in artikel 1, § 1, 5° van de Vreemdelingenwet. Echter de Pakistaanse autoriteiten weigerden in te gaan op het re-admissieverzoek van België in 2015. Met dit pertinent element van de persoonlijke situatie van verzoeker werd noch blijkens de beslissing, noch blijkens het administratief dossier rekening gehouden voorafgaand aan het opleggen van het bevel om het grondgebied te verlaten. Ter zitting gewezen op dit gegeven, stelt verweerder geen zicht te hebben op stukken van eerdere mislukte verwijderingspoging(en) en dat de Raad hierover zal oordelen. Zoals supra gesteld blijkt uit het administratief dossier de bevestiging van de mislukte verwijderingspoging wegens de weigering van het verstrekken van een laissez-passer door de Pakistaanse autoriteiten.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt vastgesteld.

Het verweer in de nota doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 juni 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES